

ADVOKATFIRMA
CHRISTIAN HARLANG

Østre Landsret, 7. afdeling
Bredgade 59
1260 København

J.nr.

PROCESSKRIFT 3

(22. juni 2012)

**A. Anerkendelsespåstande om EMRK art. 3-undersøgelse.
B. Genoptagelsesbegæring.**

i sagerne

(1)

c/o Advokatfirma Christian Harlang
Nytorv 5
1450 København k
(v/ advokat Christian Harlang)

og

(2),

(3),

(4),

(5) og

(6)

alle c/o Advokatfirma Christian Harlang
Nytorv 5
1450 København k
(v/ advokat Christian Harlang)

samt

(7),

(8) og

(9)

3. Ad krav om sikkerhedsstillelse:

a. Domspraksis.

Det af Østre Landsret d. 8. juni 2012 fastsatte krav om sikkerhedsstillelse har i den konkrete sag samme indgribende virkning som krav om egentlig indbetaling af retsafgift, da de pågældende midler ikke så længe retssagen verserer vil være disponible for de af sagsøgerne, som måtte vise sig i stand til at efterkomme det af landsretten angivne størrelsesmæssige krav på 40.000 kr. Det skal i den forbindelse tillægges vægt, at sikkerhedsstillelsen er en betingelse for sagens videre proces, jf. retsplejelovens § 321, at hver af sagsøgerne stiller sikkerhed ved deponering eller bankgaranti for det af Landsretten angivne beløb på 40.000 kr.

Retsafgifter må i medfør af EMRK ikke blive så høje, at der de facto foreligger en hindring for domstolsprøvelse i strid med EMRK artikel 6.

Nærværende sag om tortur m.v. drejer sig om retsspørgsmål af helt ekstraordinært stor betydning for sagsøgerne, som har ingen eller yderst begrænsede midler til rådighed. I EMDs dom af 25. januar 2007 i sagen Iorga mod Rumænien, fandt Domstolen, at en retssag om samvær blev anset for at være af så stor betydning for sagsøgeren, at en ganske lav retsafgift (21 euro), som udgjorde en månedsindtægt for pågældende husstand, blev anset for en krænkelse af borgerens rettigheder efter EMRK art. 6. Sagens karakter er også tillagt betydning i andre domme, hvor EMD har konstateret krænkelse i national ret, jf. f.eks. sagen Kniat mod Polen (dom af 26. juli 2005), præmis 41.

I sagen "*Kreuz mod Polen*" (dom af 19. juni 2001) fastslog EMD, at det var en krænkelse af EMRK art. 6, at klager skulle betale en retsafgift svarende til en gennemsnitlig årsindkomst i Polen.

Det gøres gældende, at sikkerhedsstillelsen på 40.000 kr. for hver sagsøger er uproportionelt høj sammenlignet med de økonomiske forhold for sagsøgerne og den økonomiske situation i Irak.

b. Sagsøgernes økonomiske forhold.

I Irak er bruttonationalproduktet (BNP) pr. indbygger ifølge de nyeste foretagne beregninger 3.900 amerikanske dollars (USD), jf. CIA World Factbook for Irak, s. 9. Omregnet til danske kroner er dette pt. 23.203,83 kr. Uddrag af CIA World Factbook fremlægges som **bilag 28**.

BNP er et gennemsnit, der er udtryk for et lands gennemsnitlige indkomst. BNP medtager således ikke økonomisk og social ulighed i et land. I Irak lever (estimeret) 25 procent af befolkningen under fattigdomsgrænsen.

Ingen af sagsøgerne er velstående, irakiske borgere. De arbejder hovedsagligt indenfor landbrugssektoren, enkelte indenfor servicesektoren. De har alle ifølge de foreliggende oplysninger en indtægt, der ligger den oplyste BNP pr. indbygger i Irak.

Om sagsøgerne 1 og 7 til 9 kan tillige oplyses følgende:

For sagsøger (1) s vedkommende fremgår det af stævning af 13. september 2011, at denne i overtog et jordområde af en størrelse på durham. Årsindtægten var ca. 20 mio. dinar (svarende til omtrent 20.000 usd) hvoraf 2/3 del tilfaldt sagsøger og dennes familie. Efter sagsøgers tilfangetagelse flygtede fra Irak og er nu bosat i , uden indtægter. Sagsøgeren har derfor som følge af de krænkelser, der er overgået ham mistet sin jord og indtægt. Det fremgår af stævning af 16. marts 2012, s. 16, 1. afsnit, sagsøger (1) og dennes far havde betalt et samlet beløb på \$ 50.000 for løsladelsen af fire personer. For god ordens skyld bemærkes hertil, at det netop ikke var sagsøger (1) selv, der var i stand til at betale dette beløb. For det andet blev beløbet indsamlet fra flere familiemedlemmer. For det tredje har denne indbetaling selvsagt forringet både sagsøger (1) og dennes families betalingsevne yderligere. Det kan derfor ikke på baggrund af oplysningerne i stævning af 16. marts 2012 lægges til grund, at sagsøger (1) er i stand til at betale den nu af Østre Landsret krævede sikkerhedsstillelse, der under alle omstændigheder er at betragte som eksorbitant efter sagsøgernes forhold.

For sagsøger (7) gælder, at denne ligeledes efter tilfangetagelsen var nødsaget til at forlade Irak. Som det fremgår af stævning af 16. marts 2012, rejste , hvor sagsøger fik opholdstilladelse.

Det fremgår af stævning af 16. marts 2012, at sagsøger (8) var . Det foreligger oplyst, at han har en årsindtægt svarende til knapt ca. 3.000 usd.

Sagsøger (9) var jf. stævning af 16. marts 2012 uddannet fra . Han har siden arbejdet indenfor landbrugsproduktionen. Denne sagsøger havde endvidere en byggegrund, som han efter tilfangetagelsen var nødt til at sælge.

Sagsøgerne er uden formue eller indtægt i en størrelsesorden, som gør det muligt at stille den af Østre Landsret krævede sikkerhedsstillelse på 40.000 kr. pr. sagsøger.

Sagsøgerne har ikke mulighed for selv at stille denne sikkerhed, og konsekvensen heraf må i givet fald forventes at blive, at de ikke får mulighed for at prøve deres krav for domstolene.

Såfremt Østre Landsret fastholder denne afgørelse, vil der således kunne konstateres en krænkelse af EMRK art. 6, m.v.

Dertil kommer, at det ville være forbundet med ganske betydelige praktiske vanskeligheder, dersom en sådan sikkerhed rent faktisk kunne stilles, da det ville indebære en betydelig omlægning af sagsøgernes økonomiske forhold, som i sig selv indebærer ekspeditionstid, m.v. Dette gør sig i sagens natur gældende for såvel opnåelse af behørigt bekræftet bankgaranti som deponering af 40.000 kr. fra hver af de 9 sagsøgere.

P.g.a. dette, og den indgribende karakter og den potentielt overordentligt store skadeforvoldelse på sagsøgernes rettigheder, der samtidig kunne blive følgen af beslutning af 8. juni 2012 om sikkerhedsstillelse, skal jeg hermed venligst anmode Østre Landsret om – dersom beslutningen ikke ophæves – at forlænge fristen for sikkerhedsstillelse med som minimum 3 måneder, således at der bliver reel praktisk mulighed for, at de af sagsøgerne, hvis økonomiske formåen måtte være tilstrækkelig dertil, rent faktisk får mulighed for at gennemføre de dermed forbundne dispositioner.